

HLAS

VÍCE NEŽ VÍTEŽSTVÍ
VÁLKA

VÍCE NEŽ VÍTĚZSTVÍ

Oliver Kuenzi, Bern, Švýcarsko

Oliver Kuenzi (26 let) je specialista na slalom ve sjezdovém lyžování ze švýcarského sportovního týmu. Na posledních dvou soutěžích světového poháru se umístil na pátém místě. Svými výkony se kvalifikoval na mistrovství světa v únoru 1993 v japonském Marioku.

Část rozhovoru pořízeného Heinrichem Studerem: Před mnoha lety dvacetiletý mladík havaroval v automobilu. Auto bylo naprosto zničeno, řidič však nějakým zázrakem vyvázl bez nejmenšího zranění. Taková zkušenost zanechá na každém člověku stopy, avšak každého ovlivní jinak. V případě Olivera Kuenziho způsobila hloubavou nejistotu. V té době mu jeho přítel dal přečíst několik křesťanských knih. Příběhy v nich vyprávěly o lidech, kteří svůj život zasvětili Ježíši. O několik měsíců později se Oliver modlil: „Bože, jestli skutečně existuješ, zjev se mi.“ Poté se dozvěděl víc o Ježíšovu zaslíbení odpuštění. A když potom Ježíši odevzdal svůj život, prožil hluboký vnitřní pokoj. Během tohoto období zvítězil v obřím slalomu Mezinárodní lyžařské federace.

Oliver začal přemýšlet úplně jinak. Objevil smysl života, získal větší rov-

nováhu a pozitivní pohled na svou situaci. Cítil, že je tam, kde ho Bůh chce mít, a že mezi jeho vírou a sportem není žádný rozpor. Oliver říká: „Být křesťanem je pro mě velice vzrušující.“ I jako křesťan si podržel odhodlání zvítězit, není však již na vítězství závislý.

Oliver Kuenzi je přesvědčen, že svůj talent k závodnímu lyžování dostal darem od Boha. Věřící, že Ježíš se zajímá nejen o naše vítězství, ale provádí nás i porážkami. Bůh nadevšecko touží dát nám smysluplnější život.

„Surf byl pro něho náhražkou náboženství.“

Od chvíle, kdy uměl stát na lyžích, byl Oliver prakticky legendou. Brzo si uvědomil, že má co nabídnout. Od svých dvanácti let byl nepřetržitě členem nějakého sportovního družstva nebo klubu a nakonec se stal členem národního týmu. I když ho z reprezentace dvakrát vyřadili, nesložil ruce do klína. Houževnatý chlapec z hor se odmítl vzdát a vytrvale směřoval ke svému cíli.

V pozdějším období dospívání, kdy se učil na tesaře a dál trénoval lyžování, propadl surfing. Surf byl pro něho náhražkou náboženství. Byl tím

OLIVER KÜNZI

posedlý. „Dnes je pro mě surf koníčkem, na který mám jen málo času.“

Po návratu domů do Adelbodenu navštěvoval biblické hodiny pořádané skupinou „Atleti v akci“. „Dříve jsem Novému zákonu moc nerozuměl. Avšak od chvíle, kdy jsem svůj život odevzdal Ježíši Kristu, mluvím jasně a konkrétně do mého života.“ Oliver považuje za důležité přátelství s ostatními věřícími z jiných křesťanských denominací, přesto však cítí, že je třeba, abychom zůstali věrni každý svému sboru. Mezitím se zapojil do Sdružení křesťanských sportovců, jehož členové vyprávějí ostatním sportovcům o své víře. Prostřednictvím této skupiny se poprvé setkal s norským lyžařem Olem Kristianem Furusehem, jiným dobře známým křesťanem.

Brzo se velmi spřátelili. Před závody spolu četli Bibli a modlili se. Oba mají radost, když se další sportovci otevřeně ptají na jejich víru v Ježíše Krista. Před několika lety, kdy Oliver nebyl v reprezentaci, mohl trénovat spolu s norskými sportovci. Je vděčný za tento dar od Boha — za přátelství s Nory.

V roce 1992, 25. dubna, se Oliver oženil s letuškou Švýcarských aerolinií Ursulou. Ursula pochází ze stejné oblasti Švýcarska jako on. Žijí spolu v malém romantickém podkrovním apartmá v Adelbodenu. Ursula je také hluboce oddaná Ježíši Kristu. A i když je jejich zaměstnání načas rozdělí, čerpají ze svého manželství sílu.

Oliver Kuenzi by se v únoru 1994 rád zúčastnil olympijských her v norském Lillehammeru. □

Ten, jenž mi dává sílu

*Jonathan Edwards, britský
olympijský tým v Barceloně*

V kvalifikaci do olympijského finále v trojskoku skočil Jonathan Edwards špatně. Jeho výkon 15,76 m na postup nestačil. Je ironií, že svým osobním rekordem 17,42 by získal bronzovou medaili. Při reprezentaci Británie na světovém poháru Jonathan zvítězil v trojskoku výkonem 17,34 m, přestože měl v té době salmonelózu.

Frank Dick, vedoucí trenér:
Práci s atlety, trenéry a pomocným personálem britského atletického týmu považuji za výsadu. Věřím, že jsme společně odpovědní za přípravu atletů na jejich účast ve sportu a prostřednictvím jejich sportovních zážitků také na život mimo sportovní scénu před a po soutěžních obdobích.

Jakmile se jednou nadchnete myšlenkou, že je tu mnohem víc než jen atlet ve sportovním dresu, může pro vás být nesmírně vzrušující, když se vám atlet svěří s bojem, jímž prochází v určité oblasti svého života mimo sportovní areál. Pokud se to dotýká jeho nejhlubších hodnot a přesvědčení, které svět neustále a nemilosrdně zkouší, velmi ostře vnímám, kolik soudnosti a dokonce odvahy je třeba k učinění určitých rozhodnutí.

V takových okamžicích může atlet hledat a přijmout radu, může v modlitbě prosit o moudrost, ale nakonec to bude jedině on, kdo bude muset učinit konečné rozhodnutí. Taková rozhodnutí mluví o tom, kdo jsme, stejně silně, jako naše činy na závodisti. Vzpomínám si na několik dalších situací ve svém životě, kdy jsem se cítil víc hrdý na něčí odvalu a odevzdanost, než když jsem sledoval jeho boj se sportovní výzvou a viděl jsem ho jít k vítězství.

Jonathan Edwards je mladý muž, který navzdory otrávenému jídlu zvítězil v trojskoku na Světovém poháru v atletice v roce 1992 na Kubě. Je to moc fajn člověk a já jsem na něho hrdý. Je tím nejlepším vyslancem ve svém sportu za svou zemi, avšak především jsem hrdý na jeho přesvědčení a hodnoty, které ve svém žebříčku hodnot položil na příčky nejvyšší.

Jonathan Edwards: Rok 1992 navždy utkvěl v mé paměti jako zvláštní rok: zklamání z Barcelony, kde se mi skok nepodařil a nekvalifikoval jsem se do finále, potěšení z vítězství na Světovém poháru v atletice na Kubě a radost z očekávání našeho prvního dítěte. Avšak ze všeho nejdůležitější bylo to, jak Bůh působil v mém a Alisonině životě. Přivedl nás blíže k sobě navzájem a k plnosti Ježíše Krista.

dychtivě jsem pročítal rozvrh olympijských her v Barceloně

Když jsem v roce 1991 dychtivě pročítal rozvrh olympijských her v Barceloně, byl jsem zklamaný při zjištění data finále trojskoku: pondělí 3. srpna. Normálně by to nevyhnutelně znamenalo, že kvalifikační kolo bude v neděli. Já jsem se dříve rozhodl, že v neděli nebudu skákat. Nakonec ale byla kvalifikace v sobotu — malý zárak! Tělesně jsem byl ve vynikající kondici a duchovně jsem velmi citelně vnímal, jak na mě spočívá Boží ruka. Cítil jsem silné potvrzení, že si Bůh přeje, abych byl sportovcem. Opravdu jsem cítil, že Bůh chce, abych uspěl.

Když však Linford Christie splnil v Barceloně svůj olympijský sen, můj sen skončil velice neslavně. Myslím, že jsem nikdy neprožíval takovou bolest a muka jako tenkrát. To musí být jen zlý sen: každou chvíli se určitě probudím a zvládnu to. Cožpak jsem mohl slyšet Boha tak špatně? Mohu dál sportovat? Celá moje budoucnost se zhroutila během tří hrozných skoků.

Když se teď ohlédnu, vidím, že to tak nebylo. Bůh mě povolal do atletiky a nic se na tom nezměnilo. Náhle jsem si však uvědomil, že musím naplno spoléhat na Boha, a ne na své schopnosti. Bylo povzbuzující, že sezóna ještě zdaleka neskončila, a že jsem měl mnoho dalších příležitostí ukázat, co se mohlo stát v Barceloně.

Během následujících týdnů jsem se snažil znovu dostat do formy, ale bylo to čím dál horší. Dříve jsem skákal neustále za hranici 17 metrů, a teď jsem měl potíže dostat se přes 16. Cítil jsem se, jako kdybych k atletice neměl naprosto žádný talent, a často jsem měl chuť ze soutěže utéci, protože jsem ne-

mohl snést to pokoření. Po celou tu dobu jsem však neustále cítil, že Bůh je mi nablízku. Ničemu jsem nerozuměl, ale věděl jsem, že Bůh to přivede k dobrému konci. Znovu jsem se učil, že mám spoléhat na Boha, nikoli na okolnosti.

I po té úžasné události na Kubě, kdy jsem na Světovém poháru v atletice v roce 1992 zvítězil v trojskoku, jsem cítil podivnou nejistotu a zklamání, jako kdyby stále ještě něco nebylo dokončeno. Když jsem se potom dozvěděl, že všechny důležité soutěže v roce 1993 by se měly konat v neděli, byl jsem zcepenělý. Víc než kdy jindy jsem věděl, že mě Bůh povolal, abych mu sloužil v atletice a zastupoval Krista v britském atletickém týmu, tady se mi však dveře zdánlivě zabouchly před nosem.

Ten večer jsem cítil, že mi Bůh říká, abych navštívil jednoho přítele a pohovořil si s ním o své situaci. Když jsme se pak spolu modlili, cítil jsem, že mohu svobodně závodit v neděli. Z lidského hlediska mám mnoho přesvědčivých a dobrých argumentů, proč bych v neděli skákat neměl. Moc by mě mrzelo, kdybych přinášel hanbu svému Bohu, a přece vím, že jestli mě Bůh povolal, přinese tento krok slávu jeho jménu.

Zázrak na Kubě

Na soutěž v kubánské Havaně 26. září 1992 jsem nebyl dobře připraven. Mohu říci jen tolik, že to byl zázrak. Možná si lidé budou myslet, že to příliš zjednodušuji a že je příliš naivní říkat něco takového, ale já vím, že Bůh, jemuž sloužím, je mocný, a nikdy nezapomenu na Havanu nebo Barcelonu ani na to, kdo mi dává sílu. □

Znovu spolu!

*Sam Bandah,
Kingsbury, Anglie*

Během devíti let života s Kristem jsem zjistil, že Bůh se intenzívně zajímá o všechny moje potřeby. Také je velmi praktický, a i dnes působí zázraky. Poprvé jsem se oženil se svou manželkou Molly v Londýně v roce 1976. Tenkrát jsem studoval účetnictví a ještě jsme nebyli aktivní křesťané. V roce 1980 jsme se rozešli a v roce 1982 jsme byli rozvedeni.

V roce 1984, když jsem byl v Zambii, jsem se seznámil s evangelickým sborem v Kitwe. Tam jsem poznal Ježíše Krista a odevzdal jsem mu svůj život. Když jsem se začal Pána Boha ptát, co připravil pro můj život, brzo jsem si uvědomil, že chci mít zpět svou ženu a své děti. Spolu s dalšími křesťany jsem se modlil, aby v tom Ježíš něco udělal. I když to trvalo několik let, nikdy jsem neztratil naději. Věděl jsem, že Bůh naplní všechny naše prosby, které jsou v souladu s jeho vůlí. Přesně to udělal! V listopadu 1988 jsme se s Molly znovu vzali.

Od té doby Ježíš postupně uzdravil zranění z našeho odloučení a rozvodu. V roce 1989 jsme odešli ze Zambie a vrátili se do Anglie, kde nám Bůh dál žehnal. Poprosili jsme ho, aby nám opatřil vlastní dům, a v listopadu 1991 jsme našli dům, který se nám líbil. Naše realitní kancelář nám nabídla devadesátipětiprocentní hypotéku, nám se však naneštěstí nepodařilo sehnat pětiprocentní základní vklad.

Rodina, od níž jsme dům kupovali, se stěhovala do nově postaveného domu, nemohli to však udělat, dokud svůj starý dům neprodali. Na jednom z našich shromáždění nám vedoucí stavební firmy, která jim postavila nový dům, nabídl půjčku na základní vklad, aby mohl zakončit svůj obchod. Nyní máme pěkný dům a již jsme splatili půjčku stavební firmě. Bůh odpovídá na modlitby záhadným způsobem!

Ze všeho nejvíc toužím sloužit Bohu a pomáhat ostatním lidem Boha osobně poznat. V Mezinárodním sdružení podnikatelů plného evangelia (FGBMFI) jsem našel přátelství s lidmi, kteří prostřednictvím svých osobních zkušeností zvěstují, že Ježíš Kristus je skutečný. Od roku 1990 jsem členem skupiny Podnikatelů ve Finchley a nedávno jsem byl zvolen jejím vice prezidentem. Během svého působení v této skupině vzrostla moje víra a viděl jsem mocné Boží působení skrze Ducha svatého v mém životě i v životě mé rodiny.

Mezinárodní společnost podnikatelů plného evangelia, jak naznačuje již její

název, je světové společenství křesťanských laiků, kteří přijímají celé evangelium, jak ho předkládá Bible. Společnost založil v roce 1953 v Kalifornii syn arménských rodičů Demos Shakarian, velkochovatel dojných krav. Společnost není církví, avšak slouží zvěstování evangelia lidem, obzvláště mužům, prostřednictvím vyprávění o osobních zkušenostech s Ježíšem Kristem. Potom je povzbuzuje, aby se zapojili do místních sborů. Jelikož je nenedominační, je také cenným mostem mezi různými církvemi. Na různých místech se formují skupiny mužů, které se pravidelně scházejí k modlitbám a k obecnství. Dále mají pravidelná měsíční shromáždění u jídla v restauraci, kam je možné přivést přátele, aby z první ruky slyšeli, co Ježíš dělá v životech pozvaných řečníků.

Sam Bandah je vice prezidentem Finchleyovy skupiny Mezinárodní společnosti podnikatelů plného evangelia. Pracuje jako účetní v londýnské Borough of Haringeh. S manželkou Molly mají dvě děti: Samuele (17) a Michaila (9).

Pravý zdroj pomoci

Jorge de Amorim „Jorginho“ Campos, Německo

Slavný fotbalista brazilského národního týmu Jorginho nyní hraje v Evropě. Je jediným cizím hráčem, který kdy byl v německé bundeslize zvolen za kapitána fotbalového družstva. Nejenže svou brilantní hrou vyvolává odezvu v palcových titulcích v tisku, tento záložník mnohé udivil tím, že pro své spoluhráče z týmu organizuje studium Bible a před každým zápasem dává Bibli kapitánovi soupeřícího družstva. Protože vyrůstal na ulici, chce se po skončení své sportovní kariéry vrátit do Brazílie a otevřít dům pro děti bez domova.

Jako dítě jsem měl bouřlivý život; můj domov byl zcela chaotický. Jeden bratr byl alkoholik, druhý narkoman. Rodiče se věnovali spiritismu. (Spiritisté se pokoušejí spojit s různými duchy, včetně duchů zemřelých lidí.) Potom jednoho dne se můj bratr vrátil domů zcela proměněný. Dříve býval opilý a zahořklý, teď byl plný radosti a pokoje. Řekl nám, že jeho život proměnil Ježíš.

Maminka mi slibovala, že duchové mi pomohou víc. Byl jsem rozervaný. Kdybych chtěl sloužit Ježíši, stálo by mě to příliš mnoho. Myslel jsem si, že kdybych se stal křesťanem, můj život by byl plný omezení a Bůh by mi stále jen říkal, co nesmím dělat. Avšak na druhou stranu, spiritismu jsem se bál. V té době jsem začal mít různé potíže.

Roztrhl jsem si sval na levé noze a musel jsem na tři měsíce přestat s fotbalem. Kromě toho se mi hrotil vztah s mou dívkou Christinou. Byli jsme na pokraji rozchodu. Při jednom velmi důležitém zápase na stadionu v Maracaně jsem musel po jediné minutě hry opustit hřiště pro nesnesitelnou bolest v noze. Ve snaze přijít na kloub tomu, co se to se mnou děje, jsem přemýšlel, jestli to nemá něco společného se spiritismem. To mě přivedlo k rozhodnutí jít do církve. Pastor kázal o tom, jak za mě Ježíš zemřel. Po shromáždění jsem mu řekl o své situaci. Modlil se za mě a bolest v mé noze ustoupila. To pro mě byla neuvěřitelná zkušenost.

Nakonec se vyřešil i můj vztah s Christinou a zakrátko už jsme znali den svatby. Co však je ještě důležitější, oba jsme odevzdali svůj život Ježíši Kristu. Od toho okamžiku můj život nabral zcela nový směr. Ve všech mých důležitých rozhodnutích, včetně rozhodnutí hrát v Evropě, měl klíčovou úlohu Bůh. To, že jsem křesťanem, mi nezabránilo těšit se ze života, jak jsem se obával. Následování Ježíše je vzrušující dobrodružství. □

Osvobozen ke službě

**Angus Tait,
Galloway, Anglie**

Strach a neúspěch mě pronásledovaly snad odjakživa. Od svých nejranějších vzpomínek přes období studia až po mé působení v zaměstnání jako bych nikdy nebyl schopen dosáhnout toho, co ode mě druzí očekávali. Ve škole mě tyranizovali, šéfové v práci mě komandovali (to vše navzdory mé 183 centimetrové postavě). Postupně se mě zmocňoval vzrůstající hněv a vzpoura.

jakými mě Bůh chtěl mít. V té době jsem nevěděl, že se za mě lidé modlí.

Jednoho dne, když jsem byl v lese, kde jsem pracoval jako lesník, jsem v zoufalství volal k Bohu: „Bože, jestli opravdu existuješ, chci pracovat pro tebe.“ O několik týdnů později mě místní pastor požádal, zda bych nechtěl sloužit jako starší v církvi, kterou jsem navštěvoval velmi nepravidelně. Ochotně jsem souhlasil. Když se mě při ustanovení do služby veřejně zeptali, zda uznávám Ježíše jako Pána svého života, odpovídal jsem ano s vědomím, že tomu tak sice není, ale že si přeji, aby to tak bylo.

Když jsem se oženil s křesťankou Janette, dělal jsem si naděje, že se v mém životě uhostí vyváženost. Brzo jsme se však začali hádat. Narodila se nám dcera Lisa a dvojčata Peter s Alistarem, a mezitím se strach a zranění mísily s hněvem a nejistotou. V průběhu dvanácti let to šlo stále s kopce. Nebyl jsem milující manžel ani otec,

Za několik dalších týdnů mě jeden místní malíř pokojů, který něco dělal vnašem domě, pozval na večeri Mezinárodní společnosti podnikatelů plného evangelia. Byl jsem na něho opravdu sprostý, ale přečetl jsem si knihu „Nejšťastnější lidé na zemi“, kterou mi nechal doma. Příběh mě tak zaujal, že jsem se k velkému údivu a překvapení

své manželky rozhodl navštívit příští večeri místní skupiny Podnikatelů.

Ten večer hovořili dva muži, jeden Skot a jeden Ir. Oba mluvili o tom, jak ve svém životě prožívají, že Bůh je skutečný. Na konci shromáždění se zeptali, zda by někdo chtěl, aby se za něho modlili, a zda by někdo chtěl odevzdat svůj život Ježíši Kristu. Moje ruka vystřelila nahoru jako první a spolu vlekla ruku mé manželky. Chtěl jsem vzít vše, co pro mě Bůh má. Ten večer jsem nejen odevzdal svůj život Ježíši Kristu, ale také jsem byl pokřtěn v Duchu svatém.

Můj život se naprosto změnil. Během několika následujících týdnů jsem cítil skoro až hmatatelnou přítomnost Boha. Někdy jsem pod vlivem této přítomnosti klečela vzlykal. Janette toužila, abych poznal Boha, ale nechápala, co se děje, a bylo to pro ni děsivé. Avšak i ona začala volat k Bohu. Ježíš se s ní setkal jemněji, tak jak byla schopná to přijmout a jak to potřebovala.

Několik křesťanů mi řeklo, abych si přečetl 9. kapitolu z biblické knihy Skutků apoštolských, kde je příběh o Saulově cestě do Damašku. Jednou večer jsem se modlil v obývacím pokoji a Ježíš se mi zjevil v zářivém světle. Rekl mi: „Já jsem tě povolal, abys pro mě pracoval. Miluji tě.“

Když odešel, vystartoval jsem ke spící Janette, abych jí o tom pověděl. Bylo to ohromující, totéž světlo se mi ukázalo v ložnici. Cítil jsem se tolik milován, tak vzácný! Během dalších 6 měsíců jsme zakoušeli, jak Bůh jednal v naší rodině i v životech našich dětí, které se mu též odevzdaly.

Lisa byla po modlitbách uzdravena z potíží se zády a boky. I moje záda byla uzdravena a zároveň mi Bůh vytvořil novou klenbu na plochých nohách. Alistair šel do nemocnice, kde mu měli odstranit nakažené mandle, ale ošetřující lékař ho poslal domů, protože Alistairovy mandle byly zdravé. Ani náš starý skotský teriér Susie z toho našel nedotčen. Děti se za ni v prostě

víře modlily a prosily Boha, aby odstranil nádory. Já jsem neměl na uzdravení psa moc víry — už jsem mu za zahradou vykopal hrob! Bůh však Susie uzdravil a zůstala naším rodinným miláčkem dalších 18 měsíců!

A pak tu byla ještě moje kýla. Několik měsíců byla moje oblíbená pasáž z Bible 5. kapitola Janova evangelia. V ní se píše o chromém osmatřicetiletém muži, který nebyl schopen sám dojít do rybníka, aby byl uzdraven. Mně v té době bylo 38 let a ten příběh ke mně promlouval o všech mých obavách, které způsobily, že jsem byl ochromen. Když jsem šel do nemocnice na operaci, zjistil jsem, že se tímto krokem vyřešily i mnohé mé obavy.

Asi tak rok poté jsme šli z Janette na konferenci v Gold Hill. Během ní jsem si stoupl do řady těch, kteří chtěli modlitbu za tělesné uzdravení, a řečník se modlil, abych byl uvolněn z pout svobodného zednářství. Když na mě sestoupila moc Ducha svatého, spadl jsem na podlahu. Sám jsem se zednářstvím nikdy nezabýval, ale mnozí členové mé rodiny ano. Když jsem se znovu postavil, cítil jsem, jako kdyby bylo zlomeno obrovské břemeno, a dostal jsem nový pokoj Ježíše Krista.

Bůh úžasně uzdravil naše manželství a vztahy v rodině. Nestalo se to vždycky tak snadno a tak rychle, jak bychom si přáli, ale Bůh vždy pro nás usiloval o to nejlepší. Samozřejmě máme stále ještě potíže, ale jsme přesvědčeni, že Bůh vše ve správný čas vyřeší. Plně oceňuji ten úžasný div, že Ježíš přišel, aby zajatce propustil na svobodu. Ježíš mě osvobodil a může totéž udělat i pro tebe. Jak říká Bible: „Když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodni.“ (Janovo evangelium 8. kap. 36. verš)

Angus je prezidentem Gallo-wayské skupiny FGBMFI. Pracuje v lese, je ženatý, má jednu dceru a dvojčata chlapce.

VOICE

VISION

Poland: We are currently preparing to publish *Voice* (as well as other FGBMFI publications) again.

Italian Voice: To be published three times in 1984.

Olympic Voice: Approximately 20,000 copies of a special sports edition of *Voice* is being distributed at the Winter Olympics in February 1994. This is an outreach of FGBMFI Norway.

Arabic & Hebrew: We are currently preparing to produce our first editions of *Voice* in these languages.

Estonian and Lithuanian: *Voice* issues are being planned. These are also new languages for FGBMFI-Europe.

UK VOICE!

The UK print run of 50,000 copies of *VOICE* Magazine costs £11,875. Receipts amount to £8,900 for 36,600 copies. This means that for each issue of *VOICE* there is a deficit of approximately £3,000! — plus a build-up of 13,400 copies per issue. Recently 8,000 copies have been sent to Africa where there is a real hunger for the Magazines.

At a recent meeting of the UK and Ireland National Council the problems were highlighted and it was agreed that this issue of *VISION* would major on *VOICE* to bring the needs before the members of the Fellowship as a whole.

There are, of course, options:

- a) Retreat — by reducing the order in number. This would not reduce the printing costs, but only the costs of the paper, which is minimal.
- b) Contain the situation — by selling the whole 50,000 copies printed. That would be good, but not the best course of action.

C CONTENTS

VOICE	Page 1
CO-OPERATION WITH LOCAL CHURCHES	Page 3
EUROPEAN LEADERS' CONFERENCE	Page 4
SOUTH EAST MEN'S SPIRITUAL ADVANCE	Page 5
ISRAEL	Page 5
AIRLIFT TO EASTERN SIBERIA	Page 6
THE GOOD NEWS!	Page 7
HAVE YOU SOMETHING TO CONTRIBUTE?	Page 7
OUTREACH AGENDA	Page 8

The VISION is your magazine. Please send in your stories and reports about how God has been working in your country and individual Chapters so that everyone can be encouraged to move on and step out for Christ right where they are. These reports should be sent to Bert Sture, Beck House 7, Beatswell Lawn, North Stainley, Ripon, North Yorkshire, HG4 3HE.

Please pray for the publication team. We need your support.

VISION

Vision No. 941 — The 'Vision' is for the edification of FGBMFI members and their wives. It is believed that as they read of the recent unusual and often dramatic ways in which the Holy Spirit has worked in and through other ordinary members, they, too, will be encouraged to step out in faith as the Holy Spirit prompts them.

c) Advance — This would be a step of faith and would need the mass participation of the Fellowship (ie. 3301 members @ 30 July 1993).

Remember first of all the initial beginnings of **VOICE** written about in the H.P.O.E. (pages 147-8) where the story of Thomas Nickel, who received a message from the Lord in the middle of the night as he was working on his printing press in Watsonville, California, near San Francisco. He heard the Holy Spirit tell him, "Get into your car and drive to Los Angeles for the Saturday morning meeting of that group you once attended." He looked at his watch. It was midnight — the very hour when Demos Shakarian had gone into his living room to pray. Nickel argued with the insistent voice inside him! Watsonville is 400 miles north of Los Angeles. He'd have to drive all night to make it. But the word kept coming, "Be at that meeting!" So he obeyed and went. He greeted Demos by offering his press and his services! "To put out a magazine," He said. The Holy Spirit had been telling him that, "This Fellowship must go around the world, but it's never going to get started without a voice." The new magazine was, therefore, to be called the Full Gospel Business Men's **Voice**.

VOICE! Your Voice! My Voice! Is it gagged? Is it suffering from laryngitis? Do we use it even remotely as much as we should or even could do? There must be thousands of copies of **VOICE** just lying around, when they should be on the move constantly. Remember, "The Fellowship must go around the World, but how can it without a **VOICE**?"

There are obviously some spiritual problems that need to be overcome! The enemy is very happy to see idle *Voice* Magazines lying on shelves. Or Chapters not taking and using *Voice*! Yet we all know of people who have had their lives changed by reading the testimonies reported in *Voice*. We need to ask the Holy Spirit to show us what to do and where to place our copies. He may well surprise us!

There are various options open:

If 100 men agreed to take 100 *Voice* per issue, this would cost them £12.50 per month and almost overcome the deficit (ie. 10 key men in each Region).

Voice should always be on our Agenda at every meeting.

Libraries, hospitals, doctor's and dentist's waiting rooms, etc. Exhibitions, agricultural shows, and trade and craft shows all offer possibilities that can be explored. Foreign language issues can also be provided in Exhibition situations.

Chapters can consider targetting estates, villages, towns, and cities. Swansea Chapter, for example, did target an estate and found that the last magazine went into the last house. Birmingham Chapter places *Voice* Magazines in every hotel in the City. A few years ago the Grantham Chapter delivered a *Voice* Magazine to every house in the town, also raising the money for the event — a considerable step of faith, which was successfully realized!

For special outreach events it is possible to obtain back copies of

Voice from the UK office for payment of postage or carriage charges.

Chapters:

Chapter members should prayerfully consider their use of *Voice* and whether they can increase their order. Chapters who do not have a regular supply of *Voice* should really ask the Lord for guidance, remembering that *Voice* came into being because the Holy Spirit spoke to Thomas Nickel and caused him to take notice of the need to tell the world.

Finally, just ask the Lord, "Lord, what would you have me to do?" Whatever He tells you, please obey. You WILL be blessed! Please do not feel condemned, but rather be encouraged to do His will.

CO-OPERATION WITH LOCAL CHURCHES

October, 1993

Dear Friend in Christ:

We write to commend the ministry of the Full Gospel Business Men's Fellowship International of which we are members in the Norwich Chapter.

The Fellowship draws its members from all denominations with the objectives of calling men back to God and into the church and of contributing to greater unity in the Body of Christ. With this in mind they hold monthly dinners to which Christians ask their friends to hear testimonies from business

men. *They are not a church, but are servants of the church in this Decade of Evangelism.*

Their members are all unashamedly empowered by the Holy Spirit. This has given them a heart for Evangelism. They believe in a supernatural God who does wonders today as in the Acts of the Apostles. They encourage their members to tithe to their churches and to expect God's provision for their needs.

Yours in Christ:

Patrick Foreman

Rector, Hevingham Group

on behalf of:

- Father Tim Brien
Roman Catholic Priest at
the Carmel, Quidenham
- Reverend David Broome
Anglo Catholic Vicar of
Stoke Holy Cross
- Reverend John Fulton
Evangelical Rector of Hepworth
- Pastor Philip Thorne
City Church, Norwich
- Reverend Brian Tween
Congregational Church, Dereham
- Pastor Phil Webb
Baptist Church, Dereham

European Leaders' Conference

Leuven, Belgium
22nd -24th October 1993

Approximately 60 leaders of the Fellowship in Europe gathered together in the name of Jesus for a weekend of conference and fellowship at Leuven. The countries represented were Austria, Belgium, C.I.S., England, France, Germany, Ireland, Malta, Norway, Netherlands, Scot-

land, Slovakia, Spain, Sweden, Switzerland, and Wales. The U.S.A. was represented by Wendell Nordby.

For the first time we had a representative from the C.I.S. in the person of Dario Rabak from Moscow (now National Director for the C.I.S.). From Slovakia, we renewed fellowship with Malcolm Blowes (F.R.). It was significant that the Holy Spirit has been bringing to the various nations represented a clear direction that we need to get back to the vision. We were reminded of God's promise to Abraham (Gen. 13:14-15), "Look from the place where thou art, northward, southward, eastward, and westward; for all the land which thou seest, to thee will I give it." We can have what we see! The vision is to win men for Jesus. We must walk in this vision!

In Eastern Europe we were reminded that all materials are being financed by Western Europe and that there are more than 300,000,000 people to reach.

John Wright reminded us not to worry about numbers. The Holy Spirit will bring the increase. The dangers that face us are pride, ambition, jealousy, discouragement, and becoming 'churchy'. Drew Greenwood reported reading in a history of religious activity that it is estimated that 70 million people have come to the Lord through the ministry of the FGBMFI.

Joe Aquilina from Malta sang of the vision of the FGBMFI. He had been asked by Richard Shakarian to compose it and rose to the occasion as only he could.

SOUTH EAST MEN'S SPIRITUAL ADVANCE

*8th-10th October 1993
by Hugh Saunders, Uckfield,
England*

The First Men's Spiritual Advance was held at Annan Court Conference and Holiday Centre, near Uckfield, East Sussex. There were about 100 men who came together. The main speakers were Stephen Jackson, National Director for Greater London, Andrew Greenwood, National Director for Scotland and the Borders, and Buzz Dulle, National Director for the South East. Several of the men gave their testimonies of how the Lord had blessed and used them in so many ways.

The Themes for the weekend were "Who you are in Christ" and "Fulfilling the Vision". During the first sessions on the Friday and Saturday Steve took the first of the themes and encouraged the men to get right with God. At the end of the morning session many came forward for prayer, including for marriage and business problems, and to prepare themselves for greater things. A local business man had previously shared how the Lord had blessed his businesses and said he was willing to pray with anyone who desired it.

In the evening Drew reminded the men of their responsibility to the FGBMFI to get down to basics, "Fulfilling the Vision" the Lord gave to Demos and being available to go and serve the Lord wherever He re-

quires. Several acknowledged their willingness to go abroad — many were prayed for.

Buzz ended the sessions on the Sunday morning, reminding the men to be ready and available. He gave testimony of how he had found Christ as his Saviour many years after his first wife had died, and then of the complete healing he had received from Leukaemia. Buzz also paid tribute to Demos's life and shared how he had had the privilege of spending a whole day with him last year, and what a wonderful encourager he was. Buzz and the other Directors then prayed for the men "commissioning" them to go forward in the Power of the Spirit.

The Second Men's Spiritual Advance has been booked for 14th-16th October 1994.

ISRAEL

The first FGBMFI Jerusalem Convention will be held in November 1994. This is an unprecedented occasion for which FGBMFI men and their wives from chapters all around the world will be stirred.

In the context of the tremendous moves of the Holy Spirit over Britain and continental Europe, not to mention elsewhere, 1994 is clearly becoming a unique year. There will be:

1. A full-scale FGBMFI convention in Jerusalem with delegates from all over the world.
2. Testimonies from the uttermost parts of the earth, which will focus

on God's message of love for these last days.

3. Representatives from all over the world, who will subsequently go back in fulfilment of the great commission Jesus gave us, "Go into all the world, preach the Gospel to the nations, and make disciples of all men." As they leave they will take the experiences of God's wonderful works back with them.

In addition to the three days of the convention, there will be outreach lunch and dinner meetings throughout Israel, where FGBMFI members world-wide can meet together with Jewish and Arab believers to share fellowship and the love we have received through our Lord Jesus. One can only wonder at the impact of so many outreach meetings taking place simultaneously.

Airlift to Eastern Siberia

*Report by Dudley Jackson
Field Rep, Lancaster Chapter,
England*

Seven men from the N.W. Region, recently returned from Siberia rejoicing in what they had seen God accomplish. The Lord had been telling us for some time to, "Get my word to my people". Through the services of our contact in Moscow, Nick Deretsov, who had spent days on the Trans-Siberian railway to make sure that we had a plentiful supply of Russian Bibles, we were able to purchase 23,000 Bibles in Moscow. The Lord opened many doors! Just at the right moment,

when we needed transport to move the Bibles, we were loaned a bus, complete with driver.

Everywhere we went, people were saved and healed. One evening we were invited to go to a hospital with a group of Russian Christians and as we went we saw that Demos' vision had come true. The Russian men led in praise and worship, then we shared testimonies, and made an appeal for healing. Half the hall moved forward. We were all involved in ministry, praying for people to be healed. And they were healed and then received Jesus. Nurses began bringing people, who were patients, in for prayer and they were healed. One man hobbled in on a makeshift crutch, was healed and committed his life to Jesus, and walked out with the crutch in the air (This is all recorded on video — we have some good footage). So you can see the prophecy in "Vision Intensified" has come true. "Laymen will walk in at one end of the hospital and empty the hospital." The following day, many that had been healed were at different meetings being held in Vladivostok.

These young Christians are very quick to learn. They watch, hear the word, do it, and recognize that God's word is alive and active. We have seen churches revived.

Three of us were interviewed on the Far Eastern Broadcasting Company (FEBC). We had a chat interview with questions and answers. What were we doing? Then we gave personal testimonies in which we spelled out clearly how to commit one's life to Jesus. One of our teams found itself on television. This is only a snippet of what actually happened, as you will realize, but the words of Mark 16:20 became very

real, "The disciples went out and preached everywhere, the Lord working with them, confirming His word with signs and wonders."

On the last Saturday prior to our return flight (which was delayed by 26 hours) we were invited to the first-ever Women's Aglow meeting in Vladivostok. These women are not just aglow. They are "on fire". The meeting had hardly started with testimonies from both men and women when miracles began taking place!

On our return to England, we learned that, in addition to those people who we knew we could rely on to pray for us daily, Fiona Castle, the wife of the well-known t.v. personality, Roy Castle, had organized a group of 150 women to pray around the clock for us. No wonder we saw God's hand of blessing upon our venture!

The Good News!

by *David Fotherby*

On Wednesday, June 16th, the North Humberside Chapter held a dinner inside the Wolds Prison, North Humberside. We believe this is the first time this has happened in this country and we praise God for the opportunity.

Six members of the chapter, along with the speaker, Flight Lieutenant Ian Ferguson, joined the chaplain and twenty-four inmates for dinner. There was on this occasion no top table and, of course, no offering. In every other respect it was a 'normal'

FGBMFI dinner, complete with visitors' packs. The chapter members were dispersed amongst the tables and everyone was very relaxed.

Ian Ferguson, as always, gave a tremendous testimony and the appeal was made by Joe Whelan (a former prisoner who is committed to Jesus Christ and has spoken in many chapters), who happened to be in the prison that day. Many of the men were prayed for and the following morning two of the inmates went to see David Caswell, the Chaplain, to say they thought Jesus might be the answer for them!

The chaplain was thrilled with the impact of the dinner and asked the chapter to hold another. This was on Wednesday, 10th November. Please pray that God will move in the lives of the men who have attended these dinners. Obviously the chapter has to foot the whole bill (around £350), but we believe that God has opened up this opportunity and we must take it.

HAVE YOU SOMETHING TO CONTRIBUTE?

What has God been doing in your life? In your work for Him? Whether at home or abroad, at work, in your chapter, or wherever, you can share it with others by sending your report to: *Bert Sture, Beck House, 7 Beatswell Lawn, North Stainley, Ripon, North Yorkshire, HG4 3HE.*

Outreach Agenda

- 18th–20th February 1994:** Leaders' Weekend
Norbreck Castle Hotel, Blackpool (Theme: Turning the Tide. Speaker: Hugo Chan).
For information contact the Field Office
Tel:0565-632667.
- 18th–20th March 1994:** Men's Camp, Cleobury Mortimer
For information contact the Field Office
Tel:0565-632667.
- 8th–10th April 1994:** S.E. Region Wives' Weekend — Roffey Place
For information contact the Field Office
Tel:0565-632667.
- 28th–30th April 1994:** International Men's Camp in Slovakia
For information contact the European Office.
Tel.01032/16.20.79.44.
- 5th–9th July 1994:** World Convention – Anaheim, California.
Contact European Office Tel.01032/16.20.79.44.
- October 1994:** Men's Camp, Scotland
For information contact the Field Office
Tel:0565-632667.
- 14th–16th October 1994:** S.E. Region — Men's Advance
For information contact the Field Office
Tel:0565-632667.
- 6th–8th November 1994:** Jerusalem Convention — Please pray for God's blessing on the arrangements and also for our men in Israel.
For information contact Tony John (0642-461189) or the European Office (01032/16.20.79.44).

If you wish to help with any of these outreaches, please contact the European Office. If you wish, you may ' earmark' your donation. The need is enormous and every contribution is welcomed.

Jerusalem Convention

6th–8th November 1994

Nežít v kompromisu

akad. mal. Vladimír Soukup

Protože jsem vyrůstal v tradičním křesťanském prostředí, rozhodl jsem se pro Pána Ježíše Krista již jako šestnáctiletý konfirmand v českobratrském evangelickém sboru. Bylo to však tradiční a okázalé rozhodnutí a nebylo to opravdové rozhodnutí pro celý život. Vnitřně jsem zůstal romantickým snílkem, toužícím po sociální spravedlnosti a tak jsem ihned po květnové revoluci vstoupil do KSČ a odešel jsem studovat do Prahy výtvarné umění, abych získal pedagogickou způsobilost. V té době jsem se více spoléhal na své lidské schopnosti a téměř jsem odpadl od víry. Již nebylo možné spojovat stranickou příslušnost s ateistickou filosofií a křesťanskou víru, jak jsem se před tím domníval. Křesťanské zásady stály v ostrém protikladu s praxí komunisty. Po krátkém pedagogickém působení jako učitel jsem nastoupil na vojnu, kde jsem byl jako důstojník převeden do Vojenského topografického ústavu a stal jsem se vojákem z povolání. Oženil jsem se a doufal jsem, že po pětileté službě u armády odejdu do civilu a zaměřím se na uměleckou kariéru. Jenže mezinárodní situace se zostřila a proto jsem tyto plány musel zanechat. Mé manželství se dostalo do krize. Byl jsem zranitelnější a náchylný k různým pádům a můj životní sen se vytratil. Protože jsem nehledal jasné křesťanské evangelium a zalíbil jsem si kompromisní cestu humanistické filo-

zofie, studoval jsem různé křesťanské a indické filozofie. Boží slovo mne v té době již jasně obviňovalo z mnoha bludů a hříchů.

Teprve v roce 1968 jsem byl vyloučen z KSČ a podařilo se mi odejít do občanského života. Dramatické politické události, nástup nové totality, existenční problémy a nesoulad v manželství mě vedly k poznání, že se na tomto světě nedovolám spravedlnosti a že se mohu spolehnout jen na Boha, kterým jsem celý dosavadní život unikal do humanistických postojů a aktivit ve vlastní síle. Začal jsem bilancovat svůj život a snažil jsem se vykoupit své hříchy pokáním a návratem do církve. V té době díky Boží milosti jsem vybědnul z rodinné a existenční krize a dostavily se i tvůrčí úspěchy v umělecké kariéře akademického malíře. V té době jsem byl opět náchylný k různým pádům a z Božího Slova jsem si vybíral jen to, co vyhovovalo mně, a ne Božím požadavkům. Teprve po těžkém mravním selhání jsem pocítil, že něco podstatného mé víře chybí. Nevěděl jsem si rady a prosil jsem Boha o pomoc. Chtěl jsem skončit s tím kompromisním křesťanstvím a začít nový život. V té době jsem jel tramvají a četl jsem si knihu od J. B. Součka o životě Kristově. Bylo to jednoho letního dne roku 1986. Tu ke mně přistoupil spolucestující a zeptal se mne tuto otázku: „Promiňte, čtete tuto knihu proto, že milujete Pána Ježíše Krista, nebo proto, že v Něho nevěříte?“ Takovou otázku uprostřed všední Prahy jsem nečekal a velmi mne to zasáhlo. Spřátelil jsem se s tím odvážným mužem a skrze něho jsem poznal jeho křesťanské společenství. Je to nynější redaktor křesťanského časopisu „Život víry“ Tomáš Dittrich. Objasnil mi nově evangelium. Vys-

větlil mi, že Ježíš Kristus zemřel i za mne, za mé hříchy. S jeho pomocí jsem zavrhnul formální víru tradičního křesťanského folklóru a s živou vírou jsem Pána Ježíše přijal do své životní situace a do svého srdce. Uvěřil jsem, že Ježíš vstal z mrtvých, že není mýtus, že žije i pro mne. V pokání jsem Jej vyznal jako svého Pána a vydal jsem Mu celý život.

Od té doby se postupně udály neobyčejné změny v mém životě. Také to silně ovlivnilo celou moji rodinu. Život všech mých nejbližších se pozitivně změnil. Pochopil jsem znovu a nově smysl života, nalezl jsem nové uspořádání hodnot, přijal jsem Boží autoritu a prožil jsem ve všech oblastech svého života všeobjímající lásku Ježíše Krista, Spasitele světa. Získal jsem obecnství s Nebeským Otcem a společenství Božího lidu.

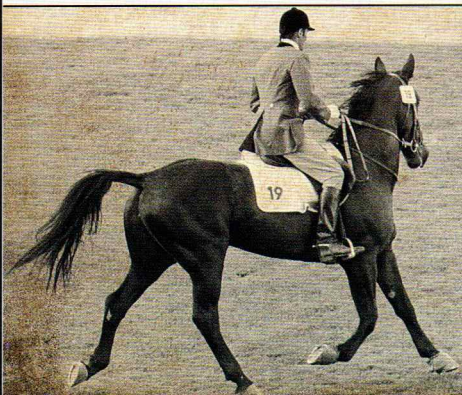
Moje životní zkušenost, kterou jsem nyní vyprávěl, vede i tebe k jednomu závěru: Nelze žít život s Bohem v kompromisu, nelze jít dvěma cestami a kombinovat různé filozofie a náboženství, jak je to dnes v módě. Tato směsice vede do zmatku a k mnoha tragédiím a pádům, i když se kryje pod názvem tolerance, humanismus. Požehnaná je jen jedna cesta, zjevená Bohem v Pánu Ježíši Kristu. Tato cesta víry v živého Boha, zjeveného v Ježíši Kristu, je jedinou šancí i pro tebe. Ježíš řekl: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Bohu Otcí, než skrze mne... Já jsem světlo světa. Kdo mne následuje, nebude chodit v temnotách, ale bude mít světlo života...“ A na tuto cestu se vchází vírou. Naše vlastní lidské snahy vedou do tmy.

Akademický malíř Vladimír Soukup je členem pražské skupiny FGBMFI. □

Zásady zrozené z konfliktu

András Balczó
Budapešť, Maďarsko

András Balczó je spisovatel, řečník — člověk by mohl říci dokonce filosof — otec devíti dětí a stavitel domů (postavil si svůj dům), nemluvě ani o tom, že je možná nejznámějším sportovcem v dějinách Maďarska. Jako pětibojař získal během své sportovní kariéry v letech 1958 až 1972 22 medailí na mistrovstvích světa a olympijských hrách, což je v dějinách těchto sportovních soutěží největší úspěch.

Balczó je zásadový člověk — jeho zásady se zrodily z konfliktu. První těžkosti měl se svým otcem. András Balczó senior byl pastorem luterského sboru v Nyíregyháze, městě se 70 tisíci obyvateli poblíž hranic se Sovětským svazem. Pastor chtěl, aby jeho syn chodil do sboru alespoň každou neděli. András mladší k tomu neměl vůbec žádnou chuť, ale kvůli svému otci se neochotně podvolil. Chlapce náboženství nezajímalo ani trochu — raději by svou energii věnoval sportu.

V 16 letech začal András závodit v lehké atletice. Potom ho jednou jeho přítel vzal na projížďku na koni a András zjistil, že se mu to nejen líbí, ale že mu to také docela dobře jde. Totéž zjistil o plavání, a tak dalším přirozeným krokem byla účast v pětiboji, který spojuje jezdecké soutěže, šerm,

střelbu (pistole na 25 metrů), plavání (300 metrů volný styl) a běh (na 4 km).

V 18 letech se Bandi, jak mu přezdívali jeho přátelé, odstěhoval do Budapešti — jediného místa v Maďarsku, kde mohl naplno trénovat pětiboj. Než se odstěhoval, došel k dalšímu životně důležitému rozhodnutí: odmítl víru v Boha a stal se přesvědčeným ateistou. Otázka náboženství byla jednou pro vždy vyřešena.

V Budapešti dostal mladý Balczó práci čištění střech v Csepelově metalurgickém závodě. Při ní mu zbylo tak akorát dost času na trénink, brzo však ho čekala další zkouška jeho zásad — tentokrát ze strany komunistických úřadů. Balczó pracoval v centru nového komunistického hnutí — v továrnách — ale komunismu stále ještě nevěřil. Nějak ho nemohl strávit. Spolu s mnoha dalšími jemu podobnými se v roce 1956 účastnil maďarské revoluce.

András si živě pamatuje drama těch bouřlivých dnů. „Vzpomínám si, jak jsem byl spolu s davem na třídě Dozsy Györyho poblíž Náměstí hrdinů,“ vypráví, „a obrovská socha Stalina se zřítíla. Byl to neuvěřitelný okamžik. Byli jsme až do morku kostí zasaženi nevysvětlitelným pocitem uspokojení. V tu chvíli se náhle a cele naplnilo to, po čem jsme dlouho toužili, co jsme očekávali.“

Když se do Budapešti vřítily Sovětské tanky, aby rozbily revoluci, Balczó zamířil s několika přáteli domů. Pouhých několik hodin od domova se zastavili na noc a někdo je poslal přespat do ústředí revoluce. „Vešli jsme dovnitř a oni se nás neptali kdo jsme ani nic jiného,“ vzpomíná András. „V těch dnech kdo byl Maďar, byl s revolucí, a nikoho ani nenapadlo podezírat ho ze spolupráce s opozicí. Zeptali se nás, jestli jsme jedli, a ukázali nám místnost, v níž jsme mohli přespat.“

Když se příští ráno probudil, do tváře mu mířily hlavně zbraně sovětských vojáků. Poručili mu, aby se oblékl. Jeho

a ostatní „zrádce“ nahnali do nákladáku a zavřeli do vězení. Po třech dnech ho bez vysvětlení propustili a on znovu zamířil domů.

Nepodařená revoluce skončila, Balczó a zbytek Maďarska trpěli pod komunistickým jhem. Po zklidnění situace se András vrátil do Budapešti. Když do Maďarska přijel sovětský premiér Leonid Brežněv, András spolu s dalšími vrcholovými sportovci a úředníky dostali obsluku, aby během Brežněvova proslovu k zástupu shromážděnému na jeho počest seděli za hostujícím vůdcem. Balczó odmítl a to ho stálo odměny do konce roku v ceně zhruba čtyřměsíčního platu.

Navzdory svému odporu vůči systému si Bandi svými výkony zajistil místo v maďarském národním a olympijském týmu. Poprvé se olympijských her zúčastnil v roce 1960 v Římě, kde maďarský tým vybojoval zlatou medaili v pětiboji. Následoval jeden úspěch za druhým. Na olympiádě v Mexico City maďarský tým opět získal zlato a András v soutěži jednotlivců vybo-

joval stříbro. Na prvním místě se v soutěži jednotlivců umístil v Mnichově v roce 1972.

Na mistrovstvích světa také obvykle vyhrával. Tak tomu bylo v letech 1963, 65, 66, 67 a 69. Čemu vděčí za svůj pozoruhodný úspěch? Silnému odhodlání zvítězit? Tvrdému tréninku? Štěstí? Nebo se modlil a nějak se mu podařilo získat Boží přízeň? To poslední to rozhodně nebylo. „Nikdy jsem se nemodlil, abych vyhrál,“ říká András, „protože jsem se bál, že bych pak Bohu něco dlužil.“

Balczó říká, že pro jeho úspěch byla důležitá rozhodnost a píle. „Někteří sportovci měli větší talent,“ říká, „ale já jsem byl pilnější.“ V atletice pouze desetiboj vyžaduje takový různorodý a tvrdý trénink. Podle názoru mnoha lidí se na těchto dvou disciplínách nejlépe pozná, jak na tom sportovec opravdu je.

V roce 1962, 1. června, došlo v Balczóvě životě k dramatickému zvratu. Ten den, neděle, začal jako každý jiný normální den. Balczó se procházel v Budapešti podél břehů řeky Dunaje, když vtom ho z lodi zahlédl jeho přítel. Přišel k němu a řekl: „Tvůj otec zemřel.“ V tom okamžiku se v Andrásově nitru stalo cosi neobvyklého. Náhle věděl, že Bůh existuje. Hlavou mu problesklo: „Jak jsem mohl celých šest let žít s přesvědčením, že Bůh neexistuje?“

Od té chvíle již nikdy nepochyboval, že Bůh existuje. Tímto zážitkem začala šestnáctiletá pouť plná objevů. Balczó neměl dychtivou touhu poznat Boha, ale byl zvědavý. Pozvolna začal růst a získávat vhléd. „Stále ještě jsem ale byl příliš pyšný,“ říká. „Byl jsem tvrdý, tuhý sportovec. Stačil jsem na všechno sám.“ A tak boj zuřil v jeho nitru.

Konečně jednou večer na bohoslužbách András věděl, že Bůh mluví přímo k němu. Kazatel vyzval ty, kdo chtějí

odevzdat svůj život Ježíši Kristu, aby přišli dopředu. Nehledě na slzy řinoucí se mu po tváři a na rozpaky, které cítil v nitru, vykročil a šel dopředu. Ale místo pocitu porážky byl naplněn radostí. Získal pokoj s Bohem. Už mezi nimi nebyl konflikt.

Dnes Balczó horlivě zvěstuje totéž poselství, které změnilo jeho život. Více než osmsetkrát mluvil k různým skupinám a často promítá film o svém životě vyrobený v roce 1976.

Jedním z tisíců Maďarů, které ovlivnil, je dorostenecký hráč košíkové Viktor Rajmon. „Slyšel jsem ho mluvit v roce 1982 v Zalaegerszegu,“ vzpomíná Viktor, nyní otec dvou dětí. „Nikdy nezapomenu na jeho přirovnání k běžcům v závodě. Pouze jeden z běžců věděl, že zeď na konci dráhy je papírová. András vysvětloval, že opravdový křesťan důvěřuje Bohu a zůstane v závodě až do finišu; nezpomalí, protože ví, že ani smrt ho nemůže zastavit.“ Balczóova slova byla pro Rajmona prvním impulsem k vážnému zamyšlení nad křesťanskou vírou. A o tři roky později sám uvěřil. □

Nejlepší výlet

David Payne,
St. Albans, Anglie

Když mi bylo asi čtrnáct, začal jsem se scházet se špatnou partou, a brzo přišly problémy ve škole, s kouřením, rvačkami a podobnými věcmi. Rodiče mě v patnácti letech přeřadili na římsko-katolickou střední školu. A já jsem najednou potřeboval nalézt novou identitu. Rozhodl jsem se pro gang narkomanů. Zkouškami jsem tak tak prolézal — hlavu jsem měl plnou chemikálií a hlasité rockové hudby. Vypadalo to se mnou bledě. V osmnácti jsem však našel pravou lásku, krásnou přítelkyni, která ode mě chtěla čistou hlavu a aspoň trochu slušnou budoucnost. Období narkomanie skončilo a já jsem zamířil do velkého světa, abych pro nás oba našel kariéru. K jedné věci jsem měl opravdu velký talent — dobře jsem uměl zhodnotit peníze. A to mě vedlo do světa byznysu.

V jednadvaceti jsem již měl vybudované své království. Byl jsem stále úspěšnější byznysmen, partner zaměstnavatelské společnosti ve městě. Žili jsme v drahém bytu v Hampsteadu. Jezdil jsem velmi rychlým, rudým italským sportákem. Měl jsem peníze, moc, vlivné přátele — vše, o čem mladý muž mohl snít!

Neustále však ve mně vzrůstal pocit prázdnoty, který jsem se snažil

přehlušit prací, zábavou, penězi, sexem atd. Během dvou let se můj život zhroutil do černé díry — dívka mi odešla s mým nejlepším přítelem. Byl jsem z toho totálně na dně. Prodal jsem své akcie podniku a přestěhoval jsem se do tmavého, špinavého bytu v severní části Londýna. Začal jsem se ničít tvrdými drogami. Byl jsem nebezpečný mladý muž: měl jsem peníze a chuť umřít, žil jsem mezi spodinou, která je ve všech našich městech — stovky a tisíce navzájem odcizených, zraněných mladých lidí vedou pokroucené životy a přežívají na drogách a alkoholu. Následující tři roky jsem byl v živém peklu narkomanie, zločinu a zvrácenosti. Brzo bylo jasné, že jsem

zralý na předčasnou smrt, vězení nebo psychiatrickou léčebnu.

Tou dobou moje maminka a sestra prožily jakousi „podivnou náboženskou zkušenost“, které říkali obnovení. Moc jsem tomu nerozuměl, a ani jsem se o to nestaral, jen mě překvapilo, že se ke mně začaly chovat jinak. K mému údivu mi neustále vyprávěly o Ježíši, o tom, že je živý a že mě může vysvobodit z mého vězení a naplnit mě svou mocí. Myslel jsem si, že jim přeskočilo! Bylo to tak na hony vzdáleno mé zkušenosti s církví, že mi to vůbec nešlo dohromady. Pak následovala záplava knih a pásků. Kdykoli jsem si šel domů půjčit peníze, odcházel jsem s dalšími náboženskými knihami, které jsem se stejně nikdy neobtěžoval číst. Konečně mě jednoho chladného, vlhkého a nudného dne jedna z knih zaujala — na obálce byl vystřelovák a jmenovala se „Utíkej, malý, utíkej“. Knížka popisovala příběh dětí z ulic New Yorku, které měly větší problémy než já, a o hubeném kazateli, který jim vyprávěl o Ježíši. Když jsem četl, jak jim Boží moc přinesla svobodu a uzdravení, začala se v mém nitru vzdouvat naděje.

Život však šel dál a se mnou to šlo stále s kopce; drogy mě ničily. Potom jsem prožil děsivou a velice reálnou zkušenost se zlem, když jsem byl na LSD. Věděl jsem, že se mi můj život vymkl z rukou. Ze strachu a zoufalství jsem se rozhodl dát Bohu aspoň jednu šanci. Blízko mého rodného města měl na jakémsi shromáždění mluvit bývalý člen skupiny Hell's Angel z USA. To vypadalo docela bezpečně, jediný problém byl v tom, že to mělo být na večeri pořádané jakousi podivnou tlupou s názvem Mezinárodní společnost podnikatelů plného evangelia. Tou dobou jsem podnikateli hluboce pohrdal, tak jsme tam s přítelem vklouzli až po jídle.

Řečník se postavil a k mému překvapení vůbec nevypadal jako křesťan. Měřil přes dva metry, byl vlasatý a měl hák místo levé ruky, o kterou přišel v bitce mezi gangy. Začal vyprávět svůj životní příběh. Hovořil

o zlomeném srdci, o závislosti na drogách, o násilí a beznaději. Mluvil přesně o mě! Seděl jsem jako přibitý a cítil jsem se trochu nesvůj, obzvláště když mluvil o své bláznivé mamince, která mu nepřestávala vyprávět o Ježíši — to šlo příliš na tělo! Potom změnil tón a velmi vážně řekl, že v místnosti je několik lidí, kteří potřebují, aby Ježíš přišel do jejich životů ještě dnes večer, jinak bude příliš pozdě. Atmosféra by se tam dala krájet nožem: věděl jsem, že miní mě. Náhle řekl: „Jsi-li to ty, vstaň.“ Než jsem si mohl rozmyslet, co dělám, stál jsem v zástupu podnikatelů a v modlitbě jsem se odevzdal Ježíši Kristu, prosil jsem ho, aby mi odpustil a pomohl mi v mém životě.

Spěšně jsem odešel, stále závislý na drogách, stále polapen v hříchu. A přece se něco změnilo. Do mého srdce začala proudit naděje a pokoj. Potřeboval jsem víc — potreboval jsem tuto „moc“. Příští týden jsme svolili s návštěvou modlitebního shromáždění, což znělo jako naprostá bláznivost, ale byli jsme zoufalí. K našemu zděšení nás přivítal zástup irských dam ve středním věku, a dokonce mezi nimi byly jeptišky! Než jsme mohli utéci do hospody, objaly nás a posadili na místa. Když začaly chválit Boha, cítil jsem něco mocného. Byli jsme na správném místě!

Křest v Duchu svatém

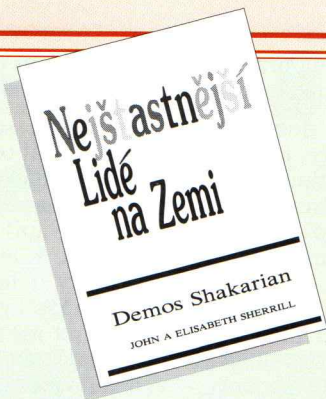
Některé z příběhů publikovaných v tomto vydání časopisu HLAS se zmiňují o křtu v Duchu svatém. Jde o biblickou zkušenost zaslíbenou následovníkům Ježíše Krista. Jejím účelem je obdařit toho, kdo jej přijme, mocí konat Boží vůli. Často o něm hovoří Bible v knize Skutků. Chcete-li vědět více, kontaktujte skupinu FGBMFI ve vaší oblasti (viz strana 18).

O několik týdnů později mi nabídly, že se za mě budou modlit, aby mě Bůh osvobodil od závislosti na drogách a ze zvrácenosti. Když se modlily, do mého nitra jako by proudil pokoj a život. Přijal jsem křest v Duchu svatém a ten večer jsem odešel jako nový, živý člověk, jako kdyby mi Bůh dal šanci začít znovu. Už jsem od té chvíle neopotreboval brát drogy, závislost okamžitě zmizela. To byl zázrak! Co však bylo ještě důležitější, už jsem se necítil sám. Ježíš byl se mnou, vedl mě a potěšoval. Věděl jsem, že jsem teprve na začátku a že se mám ještě hodně co učit.

To se stalo před sedmi lety a od té doby jsem prožil mnoho Boží lásky a moci. Když několik mých přátel také odevzdalo svůj život Ježíši Kristu, začali jsme se scházet v malé skupince, která sice moc nevypadala ani nezněla jako křesťané, ale byli jsme zapálení pro Ježíše. Brzo se to rozkřiklo a začali přicházet další zlomení, znudění mladí narkomani. Chtěli získat svobodu a nalézt smysl života, tak jsme se s nimi nervózně modlili. Během asi jednoho roku jsme se rozrostli na sto lidí, mezi nimi katolíci i protestanti, a dokonce nějací rodiče, které Bůh strhl spolu s jejich dětmi!

Mnozí z nás se šli učit do různých koutů světa a bylo to neuvěřitelně skvělé období duchovního růstu. Začali jsme se pravidelně scházet ve svých domech a učili jsme se z Bible, ve školách a na ulicích jsme s rockovými kapelami, dramatickými skupinami a tvořivým kázáním vyprávěli lidem o Ježíši Kristu.

Posledních sedm let pro mě bylo to nejspokojivější, nejvíce vzrušující a nejvzývavější období, jaké si lze představit, i když se neobešlo bez těžkostí. A přece nemusíme čelit životním překážkám ve své síle — Bůh je s námi a pomáhá nám. Ježíš řekl, že Pravda tě osvobodí, takže budeš moci přijít k němu a sloužit mu. To je ten nejlepší „výlet“. Sloužit živému Ježíši Kristu. □

Tuto napínavou knihu o založení FGBMFI můžete získat od vaší místní kapituly plného evangelia.

Informace

Brno

ing. Vladimír Šedivý
Štolcova 31, 612 00 Brno

Kroměříž

Firma Nikodém
Mgr. Zdenek Mzslikorjan
Riegrovo nám. 154, 767 01 Kroměříž

Plzeň

Václav Prokopec
Bděněves 22, 330 32 p. Koželupy

Praha

FGBMFI
Box 9
150 04 Praha 54

Ostrava

Pavel Rončka
Jana Maluchy 33, 708 00 Ostrava Poruba

Třeboň

Ing. Karel Lívanský, CS.
Táboritská 1102, 379 01 Třeboň

Milý čtenáři, možná jste si při čtení svědectví z tohoto čísla časopisu Hlas položil otázku, zda také můžete osobně poznat Boha a mít v srdci pokoj. Chcete-li poznat Boha, který je Duch, musí se narodit znovu Váš duch. Tak to řekl Ježíš. A co je k tomu třeba?

1. Přiznat Bohu, že jste žil sobecky, a tím, že jste Ho nectil jako Pána svého života, jste hřešil a jste od něho oddělen. „Neboť všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy.“ Římanům 3:23

2. Činit pokání — to znamená obrátit se k Bohu a poprosit ho za odpuštění všech minulých hříchů a aby Vám pomohl žít tak, jak On žádá. „Nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete.“ Luk 13:3

3. Uvěřit, že Ježíš je Syn Boží, jenž svou smrtí na kříži vzal vaše hříchy na sebe, abyste Vy mohl získat Boží odpuštění. „Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří nezahynul, ale měl život věčný.“ Jan 3:16

4. Vyznat Bohu, že nyní přijímáte Ježíše za svého Spasitele a Pána vašeho života. „Vyznáš-li ústy svými Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen.“ Řím. 10:9

Pokud jste vše dobře zvážil a zopakoval si uvedené citáty a chcete učinit ten významný krok, modlete se tedy nahlas následující modlitbu: „Milý Bože, jsem přesvědčen, že jsem hříšník a zasluhuji smrt. Ve svém srdci věřím, že Ježíš, tvůj Syn, zemřel za všechny hříšníky včetně mne a že prolil svou krev, aby smyl mé hříchy. Vyznávám, že Ježíš je Spasitel a Pán mého života a děkuji ti za dar věčného života. Důvěřuji ti, že mi pomůžeš žít tak, jak si přeješ.“

Nepovažujte pocity za důkaz toho, že Vás Bůh přijal. Pocity se mění, ale Váš vztah k Bohu se zakládá na jeho zaslíbeních (Řím 10:13). **Nestyďte se o vašem vztahu s Ježíšem vyprávět druhým** (Mat 10:32). **Každý den si udělejte čas na modlitbu a čtení Bible** (1 Pet 2:2, Žalm 37:4, Řím 8:14).

Až učiníte toto rozhodnutí ze všech rozhodnutí největší, prosíme, dejte nám o něm zprávu, abychom Vám mohli poslat další informace. Vyplňte a pošlete nám přiložený kupon.

**MEZINÁRODNÍ SDRUŽENÍ
PODNIKATELŮ ZVĚSTUJÍCÍCH PLNÉ
EVANGELIUM (FGBMFI)
je internacionální společnost
křesťanských podnikatelů, jejímž
záměrem je:**

1. Volat lidi k Bohu a do církve, dosvědčovat Boží moc a přítomnost v dnešním světě prostřednictvím zvěsti plného evangelia.

2. Pod praporem osobních zkušeností s Ježíšem Kristem umožňovat setkávání křesťanů na různých místech, posilovat je, aby se mohli vracet do svých sborů občerstvení a obnovení. FGBMFI není církev ani sekta. Nemá kněze ani pastory, nezakládá církve.

3. Napomáhat větší jednotě mezi křesťany.

HLAS

č. 941

Toto české vydání je jedna ze 25 cizojazyčných verzí časopisu HLAS, který vydává FGBMFI International Office-European Region: 30 Mechelse Steenweg, B-3000 Leuven, Belgie, tel. (016)207944, telefax (016)207931. České vydání vychází šestkrát ročně.

redaktor: Blair Scott, **asistent:** Donato Anzalone, **výtvarný redaktor:** Paul Goodwin, **úprava:** Buro Robe

MEZINÁRODNÍ SDRUŽENÍ PODNIKATELŮ ZVĚSTUJÍCÍCH PLNÉ EVANGELIUM

Česká adresa: viz str. 18

Mezinárodní adresa: 30 Mechelse Steenweg, B-3000 Leuven, Belgie

Informuji vás o svém rozhodnutí následovat Ježíše Krista. Pošlete mi, prosím, brožurku „Jak dál po přijetí Krista“.

Pošlete mi, prosím, informace o FGBMFI.

Pošlete mi, prosím, podrobnosti o členství ve FGBMFI.

Jméno a adresa (prosíme zřetelným hůlkovým písmem):

HLAS č. 941

TOTO ČÍSLO

Svět atletů

Když se pohybujete ve světě atletiky, lidé vás pozorují a obdivují vaši techniku a váš úspěch. Někteří se budou zajímat o vaše dětství, současné vnitřní zápasy nebo o vaše cíle do budoucnosti. Chtějí, abyste lámali dosavadní rekordy a pracovali se za dřívější vítězství k dosud nedosaženým výškám. V každém sportovním úboru je však víc než jen atlet. Je tam muž nebo žena, kteří prožívají výzvy, obavy, zklamání a frustraci. Každý se může v životě dostat do konfliktních situací vyvolaných okolnostmi nebo vnitřními zápasy. Jak Oliver Kuenzi ze švýcarského soutěžního týmu a Jorge de Amorim, kapitán fotbalového družstva německé bundesligy, tak i András Balczó, maďarský olympijský šampion, učinili závažné rozhodnutí, kterým se všechno změnilo.

**Mezinárodní sdružení
podnikatelů zvěstujících
plné evangelium**

*Máte-li zájem o další informace,
kontaktujte prosím:*

Nenechte tento časopis ležet ladem ... Předajte ho přátelům.

- * **Ten, jenž mi dává sílu**
Jonathan Edwards — strana 4
- * **Znovu spolu**
Sam Bandah — strana 6
- * **Pravý zdroj pomoci**
Jorge de Amorim Campos — strana 8
- * **Osvobozen ke službě**
Angus Tait — strana 9
- * **Zásady zrozené
z konfliktu**
András Balczó — strana 13
- * **Nejlepší výlet**
David Payne — strana 16

Lidé, o nichž se píše v tomto časopise, pocházejí z různých prostředí a vyrovnávali se s nároky každý svým způsobem. Všichni však objevili tutéž odpověď na tělesné problémy, potíže v manželství, a obzvláště na prázdnotu, kterou úspěch sám nemůže naplnit. Chcete-li si objednat další výtišky časopisu Hlas pro sebe a své přátele, najděte si informace na straně 18.